

Το καλοκαίρι μετά τα γεγονότα στα Μέγαρα, ο **Βρασίδης** πορευόμενος με 1.700 οπλίτες προς τη Θράκη, έφτασε στην Ηράκλεια της Τραχινίας, έστειλε έναν αγγελιοφόρο στους φίλους που είχε στα Φάρσαλα της Θεσσαλίας ζητώντας τους να συνοδεύσουν αυτόν και το στρατό του όταν θα περάσει από τη χώρα τους και μόνον όταν οι

Πάναιρος, Δώρος, Ιππολοχίδας, Τορύλαος, Στρόφακος

- ο οποίος ήταν πρόξενος των Χαλκιδέων - έφτασαν στη Μελίτεια της Αχαΐας (στη Φθιώτιδα) εξακολούθησε την πορεία του.

Τον συνόδεψαν πολλοί άλλοι Θεσσαλοί και ο **Νικονίδας** από τη Λάρισα που ήταν φίλος του Περδίκκα. Στον ποταμό Ενιπέα τον σταμάτησαν άλλοι Θεσσαλοί. Θέλησαν να τον εμποδίσουν να περάσει, λέγοντας ότι παρανομεί διαβαίνοντας από τη χώρα τους χωρίς τη συγκατάθεση ολόκληρου του κοινού των Θεσσαλών. Οι οδηγοί του αποκρίθηκαν ότι δε θα τον συνοδεύσουν παρά τη θέληση των Θεσσαλών και ότι τον είχαν αναλάβει επειδή είχε παρουσιαστεί ξαφνικά και είχαν μαζί του δεσμούς φιλίας. Μίλησε και ο Βρασίδης και είπε ότι είναι φίλος της Θεσσαλίας και του λαού της, ότι δεν ξεκίνησε εναντίον τους αλλά εναντίον των Αθηναίων με τους οποίους είναι σε πόλεμο και ότι δεν νόμιζε να υπάρχει έχθρα μεταξύ Θεσσαλών και Λακεδαιμονίων, ώστε να μη μπορεί ο ένας να περνάει από τη χώρα του άλλου και ότι δε θα προχωρούσε παρά τη θέλησή τους αλλά τους ζήτησε να μη τον εμποδίσουν. Εκείνοι, αφού τ' άκουσαν αυτά έφυγαν, και ο Βρασίδης, κατά τη συμβουλή των οδηγών του, προχώρησε γρήγορα χωρίς να σταματήσει πουθενά, προτού συγκεντρωθούν πολλοί Θεσσαλοί και τον εμποδίσουν.

Την ημέρα που ξεκίνησε από τη Μελίτεια έφτασε στα Φάρσαλα και στρατοπέδευσε κοντά στον ποταμό Απιδανό. Από εκεί πορεύτηκε στο Φάκιο κι από εκεί στην Περραιβία. Εκεί τον άφησαν οι Θεσσαλοί οδηγοί του και τον παρέλαβαν οι Περραιβοί, υποτακτικοί των Θεσσαλών. Τον οδήγησαν έως το Δίον, μικρό χωριό στους πρόποδες του Ολύμπου, που βλέπει προς τη θάλασσα και βρίσκεται στην επικράτεια του Περδίκκα.

Τον πελοποννησιακό αυτό στρατό τον είχαν ζητήσει όσες πολιτείες της Θράκης είχαν αποστατήσει από τους Αθηναίους και ο Περδίκκας. Τους είχε πιάσει φόβος, επειδή οι Αθηναίοι είχαν μεγάλες επιτυχίες. Οι Χαλκιδείς νόμιζαν ότι οι Αθηναίοι θα επιτεθούν πρώτα εναντίον τους, αλλά και οι γειτονικές τους πολιτείες, που είχαν μείνει πιστές, ενεργούσαν κι αυτές κρυφά για να προκαλέσουν μια τέτοια πελοποννησιακή εκστρατεία. Το νόμιζε και ο Περδίκκας, που δεν ήταν φανερά εχθρός των Αθηναίων. Τους φοβόταν εξαιτίας των παλιών διαφορών τους, αλλά πάνω απ' όλα ήθελε να υποτάξει τον **Αρραβαίο**, βασιλιά των Λυγκηστών.

Επειδή οι Αθηναίοι είχαν κύριο στόχο την Πελοπόννησο και κυρίως τη Λακωνία, οι Σπαρτιάτες ήλπιζαν να τους παρασύρουν μακριά αν, για αντιπερισπασμό, έστειλαν στρατό στην περιοχή των συμμάχων της Αθήνας αφού, μάλιστα, οι σύμμαχοι αυτοί ήσαν έτοιμοι να συντηρούν το στρατό αυτόν που καλούσαν για να τους βοηθήσει να αποστατήσουν. Οι Σπαρτιάτες ήθελαν, επίσης, ν' απομακρύνουν από τη Λακωνική, με κάποια εύλογη πρόφαση, πολλούς ειλώτες, από φόβο μην επαναστατήσουν μ' ευκαιρία τη κατοχή της Πύλου από τους Αθηναίους. Έκαναν και το εξής, επειδή φοβόνταν και το πλήθος των ειλωτών και την διάθεσή τους να επαναστατήσουν. Προκήρυξαν ότι όσοι από τους ειλωτες θεωρούν ότι πρόσφεραν μεγάλες υπηρεσίες με την ανδρεία τους στον πόλεμο, έπρεπε να παρουσιαστούν, για να κριθούν και ν' απελευθερωθούν. Στην πραγματικότητα ήταν μια δοκιμασία, γιατί οι Σπαρτιάτες πίστευαν ότι όσοι είχαν απαίτηση να ελευθερωθούν πρώτοι σαν πιο γενναίοι, αυτοί, και θα είχαν τη μεγαλύτερη διάθεση να επαναστατήσουν. Ξεδιάλεξαν δυο, περίπου, χιλιάδες οι οποίοι, θεωρώντας ότι είναι ελεύθεροι, φόρεσαν στεφάνια και περιφέρονταν γύρω από τους ναούς, αλλά λίγο αργότερα οι Σπαρτιάτες τους εξαφάνισαν όλους και κανείς δεν έμαθε ποτέ με ποιό τρόπο σκότωσαν τον καθένα. Την εκστρατεία του Βρασίδα έστειλαν πρόθυμα 700 οπλίτες. Τον υπόλοιπο στρατό τον συγκέντρωσε ο Βρασίδας από την Πελοπόννησο μισθοφορικά.

Οι Λακεδαιμόνιοι έστειλαν το Βρασίδα με μεγάλη προθυμία, πρώτ' απ' όλα επειδή το είχε ζητήσει ο ίδιος και ύστερα επειδή τον είχαν ζητήσει επίμονα οι Χαλκιδείς. Ήταν εξαιρετικά δραστήριος και σ' όλες τις εσωτερικές υποθέσεις της Σπάρτης και όταν έφυγε πρόσφερε μεγάλες υπηρεσίες στους Λακεδαιμόνιους, γιατί από την αρχή φάνηκε δίκαιος και μετριοπαθής με τις περισσότερες πολιτείες κ' έπεισε τις περισσότερες να επαναστατήσουν, ενώ άλλες του παραδόθηκαν με προδοσία.

Όταν ο Βρασίδας έφτασε στη Θράκη και οι Αθηναίοι το πληροφορήθηκαν, αποφάσισαν ότι ήσαν σε εμπόλεμη κατάσταση με τον Περδίκκα γιατί θεώρησαν ότι αυτός είχε προκαλέσει την εκστρατεία αυτή και άρχισαν ν' ασκούν αυστηρότερη επιτήρηση επάνω στους συμμάχους τους της περιοχής.

Ο Περδίκκας, παίρνοντας και το Βρασίδα με το δικό του στρατό, ξεκίνησε εναντίον του Αρραβαίου του Βρομερού, βασιλιά των Λυγκιστών Μακεδόνων, οι οποίοι ήσαν γείτονές του. Είχε διαφορές μαζί του και ήθελε να τον υποχρεώσει σε υποταγή. Όταν, όμως, έφτασε με το στρατό του και με τον Βρασίδα στα σύνορα της Λύγκου, ο Βρασίδας του είπε ότι, προτού αρχίσουν οι εχθροπραξίες, επιθυμούσε να διαπραγματευτεί με τον Αρραβαίο για να τον κάνει - αν μπορούσε - σύμμαχο των Λακεδαιμονίων. Και ο Αρραβαίος είχε στείλει κήρυκα, έτοιμος ν' αναθέσει στον Βρασίδα την διαιτησία της διαφοράς του με τον Περδίκκα. Αλλά και οι αντιπρόσωποι των Χαλκιδέων, που βρίσκονταν εκεί, συμβούλευαν τον Βρασίδα να μην απαλλάξει τον Περδίκκα απ' όλες του τις δυσκολίες και τούτο για να έχει μεγαλύτερο ζήλο να τους βοηθεί στα ζητήματά τους. Ο Περδίκκας αποκρίθηκε ότι δεν είχε φέρει τον Βρασίδα

για να γίνει δικαστής στις διαφορές του με τους γείτονές του, αλλά για να καταστρέψει τους εχθρούς του που αυτός θα υποδείκνυε, και ότι ο Βρασίδας θα παράβαινε τις συμφωνίες αν συναντούσε τον Αρραβαίο, ενώ ο ίδιος ο Περδίκκας συντηρούσε το μισό πελοποννησιακό στρατό. Ο Βρασίδας, όμως, μετά από φιλονικία και παρά τη θέληση του Περδίκκα, συναντήθηκε με τον Αρραβαίο, που τον έπεισε ότι είχε δίκιο και αντί να κάνει εισβολή, πήρε το στρατό του κ' έφυγε.

Λίγο αργότερα, ο Βρασίδας εξεστράτευσε μαζί με τους Χαλκιδείς εναντίον της Ακάνθου, αποικίας της Ανδρου. Οι Ακάνθιοι άρχισαν να ερίζουν μεταξύ τους αν έπρεπε ή όχι να τον δεχτούν. Ο λαός φοβόταν για το σταφύλι που δεν είχε τρυγηθεί και δέχτηκε την πρόταση του Βρασίδα να τον καλέσουν μόνο του και ν' αποφασίσουν αφού τον ακούσουν.

Αφού άκουσαν τον Βρασίδα οι Ακάνθιοι και αφού προηγουμένως μίλησαν πολλοί υπέρ και κατά έκαναν μυστική ψηφοφορία και η πλειοψηφία αποφάσισε να εγκαταλειφθεί η συμμαχία των Αθηναίων. Δέχτηκαν το στρατό του, αφού, όμως, τον δέσμευσαν με τους ίδιους όρκους με τους οποίους οι Λακεδαιμόνιοι είχαν δεθεί προτού τον στείλουν στην εκστρατεία, δηλαδή ότι θα άφηναν αυτόνομες όλες τις πολιτείες τις οποίες θα έπειθε ο Βρασίδας να πάνε με το μέρος του. Λίγο αργότερα αποστάτησε και η Στάγειρος, αποικία της Ανδρου.

Ο Βρασίδας με το στρατό του ξεκίνησαν από την Άρνη της Χαλκιδικής και, κατά το δειλινό, έφτασαν στον Αυλώνα και τον Βρομίσκο, στο σημείο όπου η λίμνη Βόλβη χύνεται στη θάλασσα και, αφού δείπνησε ο στρατός, εξακολούθησε, νύχτα, την πορεία του. Ήταν κακοκαιρία κ' έριχνε χιονόνερο και γι' αυτό βιάζονταν για να μη μάθουν τίποτε οι κάτοικοι της Αμφίπολης, εκτός από όσους ήσαν συνεννοημένοι μαζί του. Στην Αμφίπολη κατοικούσαν μερικοί Αργίλιοι - η Άργιλος ήταν αποικία των Ανδρίων - και άλλοι που συνεννοήθηκαν με το Βρασίδα. Μερικούς τους είχε παρασύρει ο Περδίκκας κι άλλους οι Χαλκιδείς. Αλλά οι πιο δραστήριοι ήσαν οι ίδιοι οι Αργίλιοι, γείτονες της Αμφίπολης, οι οποίοι από πάντα ήσαν ύποπτοι στους Αθηναίους ότι έχουν βλέψεις στην πολιτεία. Και τώρα που είχε παρουσιαστεί ή ευκαιρία και είχε έρθει ο Βρασίδας, είχαν αρχίσει από αρκετό καιρό συνεννοήσεις με τους συμπατριώτες τους που ζούσαν στην πόλη για να ετοιμαστεί η παράδοσή της. Τη νύχτα εκείνη, οι Ατγίλιοι αποστάτησαν από τους Αθηναίους, δέχτηκαν τον Βρασίδα στην πολιτεία τους και τον οδήγησαν, με το στρατό του προτού ξημερώσει, στη γέφυρα του ποταμού, η οποία απέχει αρκετά από την πολιτεία τους. Την εποχή εκείνη τα τείχη της Αμφίπολης δεν έφταναν έως τη γέφυρα και την φύλαγε μικρή φρουρά που εύκολα εξουδετέρωσε ο Βρασίδας, τόσο επειδή είχε γίνει προδοσία όσο και επειδή ο Βρασίδας έκανε την επίθεσή του αιφνιδιαστικά, με τη κακοκαιρία. Πέρασαν τη γέφυρα και κυρίεψαν όλα τα έξω από τα τείχη περίχωρα της Αμφίπολης.

Η διάβασή του απ' την γέφυρα ήταν τόσο ξαφνική για τους κατοίκους της πολιτείας - πολλοί απ' όσους έμειναν έξω από την πολιτεία πιάστηκαν αιχμάλωτοι κι άλλοι έτρεξαν να βρουν καταφύγιο στα τείχη - ώστε οι Αμφιπολίτες ταραχτήκαν πολύ και άρχισαν να υποπτεύονται ο ένας τον άλλο. Ο Βρασίδης οργάνωσε στρατόπεδο και σκόρπισε το στρατό του σ' όλα τα περίχωρα. Βλέποντας ότι δε γινόταν καμιά κίνηση από μέσα από την πολιτεία, όπως περίμενε, δεν επιχειρούσε τίποτε. Οι αντίπαλοι, όμως, εκείνων που είχαν οργανώσει την προδοσία, οι οποίοι είχαν μεγάλη επιβολή στο πλήθος και είχαν εμποδίσει ν' ανοίξουν οι πύλες, έστειλαν αμέσως μήνυμα, με σύμφωνη γνώμη του Αθηναίου στρατηγού **Ευκλή**

, αρχηγού της φρουράς, στον άλλο στρατηγό της περιφέρειας Θράκης, τον

Θουκυδίδη του Ολόρου

(ο οποίος έγραψε την ιστορία αυτή) που βρισκόταν στην περιοχή της Θάσου - το νησί ήταν αποικία της Πάρου - και ο Θουκυδίδης μόλις έλαβε το μήνυμα, έφυγε με 7 καράβια, όσα βρέθηκαν εκεί, θέλοντας να προλάβει να φτάσει στην Αμφίπολη προτού παραδοθεί η πολιτεία ή τουλάχιστον να σώσει την Ηιόνα.

Στο μεταξύ ο Βρασίδης, τόσο επειδή φοβήθηκε ότι θα φτάσει βοήθεια από τη Θάσο, όσο κ' επειδή είχε μάθει ότι ο Θουκυδίδης είχε την εκμετάλλευση των χρυσωρυχείων της περιοχής αυτής και, για το λόγο αυτό, είχε επιρροή στους προκρίτους της περιοχής, βιαζόταν να κυριέψει, αν μπορούσε, την Αμφίπολη. Αν έφτανε ο Θουκυδίδης, τότε ίσως οι Αμφιπολίτες, με την ελπίδα ότι, συγκεντρώνοντας συμμαχικές δυνάμεις από τις παράκτιες πολιτείες και από τη Θράκη, θα τους σώσει ο στρατηγός, δε θα είχαν πια διάθεση να παραδοθούν στο Σπαρτιάτη. Έβγαλε, λοιπόν, κήρυκα ο Βρασίδης κ' έκανε τις ακόλουθες μετριοπαθείς προτάσεις. Όσοι από τους Αμφιπολίτες και Αθηναίους βρίσκονται μέσα στην πολιτεία και θέλουν να μείνουν, θα κρατήσουν την περιουσία τους και όλα τα ατομικά και πολιτικά τους δικαιώματα. Όσοι δε θέλουν, μπορούν να φύγουν σε πέντε μέρες, παίρνοντας μαζί τους, ό,τι τους ανήκει.

Αμα τ' άκουσαν, οι περισσότεροι από τους Αμφιπολίτες κλονίστηκαν. Άλλωστε, ήσαν λίγοι οι Αθηναίοι που ήσαν μόνιμοι κάτοικοι, ενώ ο πολύς λαός ήταν ανάμικτος πληθυσμός και πολλοί είχαν συγγενείς που είχαν πιαστεί αιχμάλωτοι στα προάστια. Συγκρίνοντας τις προτάσεις με ό,τι είχαν φανταστεί ότι θα μπορούσαν να είναι, τις θεώρησαν επιεικείς οι Αθηναίοι επειδή ήσαν πρόθυμοι να φύγουν, γιατί θεώρησαν ότι αυτοί κινδυνεύουν περισσότερο από τους άλλους και δεν περίμεναν να έρθει γρήγορα βοήθεια. Όσοι είχαν συνεννοηθεί με τον Βρασίδα, βλέποντας ότι το πλήθος του κόσμου άλλαζε γνώμη και δεν ακολουθούσε πια τον Αθηναίο στρατηγό που ήταν μεσ' την πόλη, άρχισαν να μιλούν φανερά, υποστηρίζοντας τον Βρασίδα. Έγινε, λοιπόν, η συνθηκολόγηση και δέχτηκαν τον Βρασίδα με τους όρους που είχε προκηρύξει. Το βράδυ της ίδιας μέρας, ο Θουκυδίδης έφτασε στην Ηιόνα με τα καράβια, ενώ ο Βρασίδης είχε μόλις κυριέψει την Αμφίπολη και, παρά μία μόνο νύχτα, θα έπαιρνε και την Ηιόνα. Εάν τα καράβια δεν είχαν φτάσει τόσο γρήγορα ο Βρασίδης θα κυριεύε την Ηιόνα τα ξημερώματα.

Μετά απ' αυτό ο Θουκυδίδης πήρε όσα μέτρα χρειαζόνταν στην Ηιόνα για να την ασφαλίσει αν έκανε αμέσως επίθεση ο Βρασίδης και για να είναι σε θέση ν' ανθέξει αργότερα. Δέχτηκε στην Ηιόνα και όσους είχαν προτιμήσει να φύγουν από την επάνω πόλη, σύμφωνα με τους όρους της συμφωνίας. Ο Βρασίδης έκανε αιφνιδιαστική επίθεση με καράβια, απ' το ποτάμι, ελπίζοντας να κυριέψει το ακρωτήριο που εξέχει από το τείχος κ' έτσι να ελέγχει το στόμιο του ποταμού. Έκανε ταυτόχρονα επίθεση κι από τη στεριά, αλλά τον απόκρουσαν κι από τις δύο μεριές. Ύστερα τακτοποίησε τη κατάσταση στην Αμφίπολη. Προσχώρησε στον Βρασίδα η Μύρκινος, πολιτεία Ηδωνική, αφού δολοφονήθηκε ο βασιλιάς των Ηδώνων **Πιττακός** από το γιο του

Γοάξιο

και τη γυναίκα του

Βραυρώ

. Λίγο αργότερα προσχώρησε η Γαληψός και η Οισύμη, αποικίες της Θάσου. Αμέσως μετά την πτώση της Αμφίπολης, έφτασε ο Περδίκκας και συνεργαζόταν με τον Βρασίδα.

Όταν έχασαν την Αμφίπολη οι Αθηναίοι, ανησύχησαν πάρα πολύ. Εκτός από τ' άλλα η πολιτεία αυτή τους ήταν πολύτιμη, επειδή τους έστελνε ξυλεία για τα ναυπηγεία και σημαντική χρηματική πρόσοδο. Εκτός απ' αυτό, ενώ έως τότε οι Λακεδαιμόνιοι μπορούσαν (αφού τους άφηναν οι Θεσσαλοί να περνούν) να εκστρατεύουν εναντίον των συμμάχων των Αθηναίων αλλά μόνο έως τον Στρυμόνα - αφού δεν είχαν τον έλεγχο της γέφυρας και δεν μπορούσαν να προελάσουν πιο πέρα, γιατί στον βοριά ο ποταμός σχηματίζει μεγάλη λίμνη, ενώ στην περιοχή της Ηιόνας φρουρούσε ο στόλος - τώρα η διάβαση του ποταμού ήταν εύκολη και οι Αθηναίοι φοβόνταν μην επαναστατήσουν οι σύμμαχοί τους επειδή ο Βρασίδης έδειχνε μετριοπάθεια και διέδιδε παντού ότι τον είχαν στείλει για να απελευθερώσει την Ελλάδα. Οι Αθηναίοι, όσο τους επέτρεπε το μικρό χρονικό διάστημα και ο χειμώνας, έστελναν φρουρές στις διάφορες πολιτείες. Ο Βρασίδης μήνυσε στη Σπάρτη να του στείλουν στρατό κ' ετοιμαζόταν να ναυπηγήσει καράβια στον Στρυμόνα. Οι Λακεδαιμόνιοι, όμως, αρνήθηκαν να του στείλουν ενισχύσεις, τόσο επειδή τον φθονούσαν οι άρχοντες της Σπάρτης όσο και επειδή ήθελαν να επιτύχουν να πάρουν πίσω τους αιχμαλώτους της Σφακτηρίας και να τερματίσουν τον πόλεμο.

Το χειμώνα οι Μεγαρείς κυρίεψαν τα μακρά τείχη τους τα οποία κρατούσαν οι Αθηναίοι, και τα κατεδάφισαν.

Ο Βρασίδης, αφού κυρίεψε την Αμφίπολη, εξεστράτευσε με τους συμμάχους του εναντίον της λεγόμενης Ακτής. Η Ακτή αρχίζει στη διώρυγα του Ξέρξη και καταλήγει στο ψηλό όρος Άθως. Οι πολιτείες της ήταν η Σάνη - αποικία της Άνδρου, κοντά στη διώρυγα, στην πλευρά που βλέπει προς την Ευβοϊκή Θάλασσα - και άλλες, όπως η Θυσσός, οι Κλεωνές, οι Ακρόθωι, η Ολόφυξος και το Δίο. Οι πολιτείες αυτές κατοικούνταν από ανάμικτο πληθυσμό βαρβάρων που ήταν δίγλωσσοι. Υπάρχουν και λίγοι Χαλκιδείς, αλλά οι περισσότεροι ήταν

Πελασγοί (που κατάγονταν από τους Τυρηγούς που κάποτε κατοικούσαν στη Λήμνο και στην Αθήνα), Βισάλτες, Κρηστωναίοι και Ηδώνες. Ζούσαν σε μικρά χωριά. Οι περισσότεροι προσχώρησαν στον Βρασίδα, αλλά η Σάνη και το Δίο αντιστάθηκαν και ο Βρασίδας στάθμευσε στο έδαφός τους και το ρήμαξε.

Αλλά ούτε έτσι δε δέχτηκαν να υποταχθούν και ο Βρασίδας, χωρίς χρονοτριβή, ξεκίνησε να χτυπήσει τη Τορώνη της Χαλκιδικής την οποία φρουρούσαν οι Αθηναίοι και όπου τον καλούσαν να πάει μερικοί κάτοικοι, έτοιμοι να του παραδώσουν την πολιτεία. Έφτασε όταν ήταν ακόμα νύχτα, λίγο πριν απ' την αυγή και στρατοπέδευσε κοντά στο ιερό των Διόσκουρων, που απήχε τρία περίπου στάδια από την πολιτεία. Δεν τον κατάλαβαν ούτε οι κάτοικοι της Τορώνης ούτε οι Αθηναίοι της φρουράς, αλλά όσοι ήσαν συνεννοημένοι μαζί του ήξεραν ότι θα έρθει και μερικοί απ' αυτούς βγήκαν κρυφά από τα τείχη και τον περίμεναν. Όταν έφτασε, οδήγησαν μεσ' στα τείχη επτά ψιλούς που είχαν κοντομάχαιρα. Από τους είκοσι που είχαν οριστεί, επτά μόνο είχαν το θάρρος να μπουν με τον Ολύνθιο Λυσίστρατο. Μπήκαν μέσα από το τείχος που κοίταζε προς το πέλαγος και, χωρίς να τους νοιώσει κανείς, σκότωσαν τους φρουρούς της ψηλότερης σκοπιάς - η πολιτεία ήταν χτισμένη σε λόφο - κ' έσπασαν τη μικρή πύλη που οδηγεί στο Καναστραίο.

Ο Βρασίδας προχώρησε λίγο με το στρατό και περίμενε, αλλά έστειλε 100 πελταστές για να ορμήσουν πρώτοι μόλις ανοίξει καμιά πύλη και υψωθεί το συμφωνημένο σήμα. Αλλά, καθώς περνούσε η ώρα, οι πελταστές απορούσαν με την αργοπορία και προχώρησαν σιγά σιγά, έως τα τείχη. Οι Τορωναίοι συνωμότες, μαζί με τους επτά ψιλούς, αφού έσπασαν τη μικρή πύλη και άνοιξαν τις πύλες, κοντά στην αγορά, κόβοντας το δοκάρι που τις ασφάλιζε, οδήγησαν μερικούς πελταστές από τη μικρή πύλη, ώστε, χτυπώντας ξαφνικά από τις δυο μεριές τους ανύποπτους κατοίκους, να προκαλέσουν πανικό. Ύψωσαν το συμφωνημένο φωτεινό σημείο και οδήγησαν τους υπόλοιπους πελταστές από την πύλη της αγοράς.

Μόλις ο Βρασίδας είδε το σύνθημα, όρμησε τρέχοντας με το στρατό του που άρχισε να φωνάζει δυνατά, και οι κάτοικοι της Τορώνης κατατρόμαξαν. Μερικές μονάδες όρμησαν κατευθείαν στις πύλες, ενώ άλλοι στρατιώτες ανέβηκαν στο τείχος σκαρφαλώνοντας σε χοντρά τετράγωνα δοκάρια, τα οποία έτυχε να βρίσκονται εκεί, ακουμπισμένα σε μέρος όπου είχε χαλάσει το τείχος και χρησίμευαν για ν' ανεβάζουν τις πέτρες που χρειαζόνταν για την επισκευή. Ο Βρασίδας και το μεγαλύτερο μέρος του στρατού πήγαν αμέσως στο ψηλότερο σημείο της πολιτείας για να πάρει την ακρόπολη της και να εξασφαλίσει τη κατοχή της Τορώνης. Ο υπόλοιπος στρατός σκόρπισε μέσα στην πόλη.

Ενώ χανόταν έτσι η πολιτεία τους, οι περισσότεροι από τους Τορωναίους, που δεν ήξεραν τίποτε, ήσαν σε μεγάλη ταραχή. Αλλά εκείνοι που ήσαν συνεννοημένοι με τον Βρασίδα και

όσοι τον συμπαθούσαν, είχαν ενωθεί αμέσως μαζί του. Από τους Αθηναίους πενήντα οπλίτες κοιμόνταν στην αγορά, και όταν κατάλαβαν τι γίνεται, μερικοί αντιστάθηκαν και σκοτώθηκαν και οι υπόλοιποι σώθηκαν πηγαίνοντας στο φρούριο της Ληκύθου, είτε πεζοί είτε με τα δύο καράβια που φρουρούσαν τη Τορώνη. Η Λήκυθος ήταν φρούριο που το είχαν οι Αθηναίοι και βρισκόταν επάνω σε ακρωτήρι που το συνδέει με την Τορώνη ένας στενός ισθμός. Εκεί κατάφυγαν και όσοι Τορωναίοι ήταν οπαδοί των Αθηναίων.

Όταν ξημέρωσε εντελώς και ο Βρασίδας είχε στο μεταξύ εξασφαλίσει τη κατοχή της πολιτείας, έστειλε μήνυμα στους Τορωναίους που είχαν καταφύγει κοντά στους Αθηναίους, λέγοντάς τους ότι, όποιος ήθελε, μπορούσε άφοβα να γυρίσει στην πολιτεία και να διατηρήσει όλα τα πολιτικά του δικαιώματα. Έστειλε άλλο κήρυκα στους Αθηναίους και τους παράγγειλε να φύγουν από τη Λήκυθο που ανήκει στους Χαλκιδείς. Θα τους άφηνε να φύγουν αποκομίζοντας και τα πράγματά τους. Οι Αθηναίοι αποκρίθηκαν ότι δε θα φύγουν και ζήτησαν μιας ημέρας ανακωχή για να σηκώσουν τους νεκρούς. Ο Βρασίδας τους έδωσε δυο μέρες. Στο διάστημα αυτό οχύρωσε τα σπίτια που ήταν κοντά στη Λήκυθο, ενώ οι Αθηναίοι οχύρωσαν και αυτοί τις θέσεις τους. Συγκάλεσε και το λαό της Τορώνης και τους μίλησε.

Όταν πέρασε η προθεσμία της ανακωχής άρχισε την επίθεση εναντίον της Ληκύθου. Οι Αθηναίοι και από το τείχος που ήταν σε κακή κατάσταση και από σπίτια που είχαν οχυρώσει. Την πρώτη μέρα κατάφεραν κατόρθωσαν ν' αποκρούσουν τις επιθέσεις. Την επομένη, όμως, οι εχθροί ετοιμάζονταν να φέρουν κοντά στο τείχος πολιορκητική μηχανή με την οποία σκόπευαν να βάλουν φωτιά στα σημεία όπου το τείχος είχε επισκευαστεί με ξύλινες κατασκευές. Πλησίαζε κιόλας ο στρατός στο σημείο όπου οι Αθηναίοι νόμιζαν ότι θα έφερναν τη μηχανή και το οποίο ήταν ευπρόσβλητο, και στο ίδιο σημείο έχτισαν κι αυτοί, στη στέγη ενός σπιτιού, ένα ξύλινο πύργο όπου ανέβασαν μεγάλες πέτρες, πολλά σταμνιά και πιθάρια γεμάτα νερό. Ανέβηκαν και πολλοί στρατιώτες. Το σπίτι δεν άντεξε στο ξαφνικό βάρος και γκρεμίστηκε με μεγάλο κρότο. Οι Αθηναίοι που ήταν σ' εκείνο το σημείο, ένιωσαν περισσότερη στενοχώρια παρά φόβο, αλλά εκείνοι που ήταν μακρύτερα και μάλιστα όσοι ήταν σε μεγάλη απόσταση, νόμισαν ότι κυριεύτηκε το τείχος στο σημείο εκείνο και όρμησαν να φύγουν στη θάλασσα και τα καράβια.

Ο Βρασίδας, μόλις κατάλαβε ότι εγκαταλείπουν το τείχος και είδε τι γινόταν, έκανε έφοδο με το στρατό και κυριέψε αμέσως το τείχος. Όσους Αθηναίους πρόφτασε τους σκότωσε. Οι Αθηναίοι μπήκαν σ' εμπορικά και πολεμικά καράβια και πήγαν στην Παλλήνη. Στη Λήκυθο υπήρχε ναός της Αθηνάς και ο Βρασίδας, όταν είχε διατάξει την έφοδο, είχε τάξει 30 μνες ασήμι στο στρατιώτη που θ' ανέβαινε πρώτος στο τείχος. Θεώρησε, όμως, ότι το μέρος κυριεύτηκε από ανώτερη και όχι από ανθρώπινη δύναμη. Δώρισε τις 30 μνες στο ναό, κατεδάφισε τη Λήκυθο και, αφού διαρύθμισε το μέρος, το αφιέρωσε ολόκληρο στη Θεά. Τον υπόλοιπο χειμώνα τον πέρασε οργανώνοντας τις πολιτείες που είχε κυριέψει και

Η εκστρατεία στη Θράκη

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Πέμπτη, 06 Νοέμβριος 2008 22:13 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 06 Νοέμβριος 2008 22:19

ετοιμάζοντας σχέδια για να κυριέψει άλλες.